

Цъфнаха жълти минзухари, бяла и жълта иглика. Модрооки теменужки поглеждаха срамежливо изпод храстите и лееха сладък аромат. Гората метна гиздав зелен губер. Сладкопойни птички весело чуруликаха и пееха.

Дядо Димо събуди Добри преди изгрев слънце да издоят стадото овце. Дядо Димо седна на триножното столче пред вратата на кошарата. Добри подкара овцете. Те се заредиха една след друга пред ведрото. Бели струи мляко шурнаха из пръстите на дядо Димо. Млечна пяна заля и изпълни ведрото, и над него се понесе топла, сладка млечна пара...

Добри стоеше зад овцете и слушаше захласнат сладките песни на птиците. Дядо Димо му подвигна:

— Подкарвай, Добри, подкарвай!

Добри се сепна, подкара овцете, па извика:

— Дядо, чуваш ли гургулицата?... Гррррр... Грррр!...

— Чувам я, чувам я, чедо!... И колко години все я чувам?

— А ето и кукувицата, — извика Добри.

Слънцето като грамадно огнено кълбо изплува над планината и позлати гората и ливадите. Добри с затаен дъх гледаше светлото слънце и елмазните росни капчици по тревата. Връхчетата на тревите грееха и трептяха. По росните капчици заиграха: сини, алени, виолетови цветове. Небесната дъга се разля по ливадите...

Слънцето трептеше, усмихваше се весело и радостно. Капчиците роса угасваха една по една. Ливадите се покриваха с бяло прозрачно було.

— Дядо, я погледни, земята е като булка сега, — извика Добри. — Виж, какво було наметна!

— Това е булото на пролетта, — отговори усмихнат старецът. — Тя го мята върху цветята и тревичките да